12de. JAARGANG — CURACAO DEN 21n DECEMBER 1895 — N° 62

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f.0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un annuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl.0,07½.

BEGINSELVERZAKING

—·—

Een kreet van verontwaardiging is in de christelijke wereld opgegaan bij het vernemen der tijding, dat de vorst van Bulgarije, de katholieke Coburger, aan de Bulgaarsche Volksvertegenwoordiging heeft toegezegd zijn kind, den kleinen kroonprins Boris, in de nationale Kerk van het Vorstendom te zullen doen opnemen. Liever zou hij troon en leven prijs geven, zeide nog niet lang geleden de moeder van den vorst, dan zijn erfgenaam overleveren aan het Schisma. En nu komt deze officieele belofte! De vorst is dus bezweken voor de pressie op hem uitgeoefend en al mag men aannemen, dat dit niet zonder strijd is geschied, al mag men zelfs gelooven, dat hij geheel oprecht was, toen hij in zijne toespraak tot de deputatie van de Sobranje, het gevraagde offer geweldig zwaar noemde, zijn schuld is er niet minder groot om. De vorst is gehuwd met een katholieke prinses uit het huis van Parma en bij zijn huwelijk legde hij ongetwijfeld de belofte af, dat zijne nakomelingen in den katholieken godsdienst zouden worden opgevoed. Prins Boris ontving dan ook terstond na de geboorte het Sacrament des Doopsels uit de handen van een katholieken priester, al kon het den vorst niet onbekend zijn, dat door deze daad Rusland's ergernis moest worden opgewekt.

Bestond reeds destijds bij den prins het voornemen, om later op dit feit terug te komen en zijn zoon aan het Schisma op te offeren, ten einde aldus de gunst te winnen van den Czaar?.... Men kan het niet met zekerheid zeggen, maar dit is zeker: wat de vorst thans weet, kon hij, gelijk gezegd, óók weten bij de geboorte van zijn kind. nl. dat de Russische partij de opvoeding van den kroonprins in het Grieksch-orthodoxe geloof verlangde. Waarom hij juist nú aan dit verlangen toegeeft, blijft dus voorhands onverklaard, tenzij men de troonswisseling in Rusland en de val en dood van Stambouloff als redenen zou willen aanvoeren.

Een andere vraag is nu: of de vorst vruchten zal plukken van zijn onverantwoordelijke daad? Het is duidelijk, dat hij zulks hoopt, maar de geschiedenis leert, dat ontrouw aan de Kerk, al moge daaruit eenig tijdelijk voordeel voortvloeien, op den duur slechts noodlottige gevolgen kan na zich slepen. Vorst Ferdinand zoekt zijn troon te schragen met de geloofsverandering van zijn kind. Hij vergeet zijn plicht als katholiek en als vader: hij geeft een bewijs van beginsel-zwakheid, dat een pijnlijken indruk moet maken op elken weldenkende. Immers, welke grootsche daden kan men verwachten van een man, een staatshoofd, die op zulk een wijze met het heiligste een politiek spel drijft? En welk vertrouwen kan men stellen op iemand, die datgene wat hem het dierbaarst moet zijn, het dierbaarst in zijn kind, ondergeschikt maakt aan de eischen der grillige staatkunde?

Waarlijk, niet met zulke daden, zal de prins van Coburg zich de achting van Europa verzekeren en het is zelfs zeer de vraag, of hij, aldus handelend, zijn prestige zal verhoogen in de oogen der Bulgaarsche natie. Want de „herdooping" van den kleinen troonopvolger geeft geen grooten dunk van de geloofsovertuiging des vaders, en welke duurzame kracht kan er uitgaan van mannen wier overtuiging zelfs in godsdienstzaken niet onwrikbaar staat?

Ofschoon de Geschiedenis meer feiten van dezen aard weet aan te wijzen, past het treurige besluit van vorst Ferdinand toch op geheel bijzondere wijze in het kader van onzen tijd. Een geest van scepticisme waart door de wereld, loswroetend en vernietigend wat tot dusver heilig en onaantastbaar was. De politiek heeft daaronder niet in de laatste plaats geleden. Haar peil is gedaald, haar moraliteit tot een minimum teruggebracht. Het zijn minder de beginselen, welke den doorslag geven, dan wel de hartstochten: het is minder de rechtvaardigheid, welke aan de hedendaagsche staatkunde tot basis strekt, dan wel de eerzucht en de hebzucht. "Handigheid," van welk bedenkelijk allooi ook, staat bij zeer velen hooger aangeschreven dan rechtschapenheid en geen andere vraag wordt dikwerf gesteld dan deze: of men geluk heeft gehad, of men geslaagd is?

Maar men lette dan ook op de treurige verschijnselen, welke zich allerwege voordoen. Men lette op de schandalen in Frankrijk, in Italie en nog andere landen. Men luistere hoe onverschillig zelfs onder christenen niet zelden wordt gesproken over hooge en eerbiedwaardige zaken, hoe velen zijn medegesleept in den maalstroom eener levensopvatting, welke vóór en boven alles het *stof* en zijne vergoding plaatst. En men verwege dan, welke gevolgen daarvan te wachten zijn voor de naaste toekomst, nu ook in de zoogenaamde onderste lagen der Maatschappij een drang zich openbaart naar deelneming aan de publieke zaak.

Donoso Cortés heeft eens gezegd, dat de thermometer van den godsdienst daalt, naarmate die van de politiek stijgt. De voortreffelijke Spanjaard wilde daarmede ongetwijfeld te kennen geven, dat bij de beoefening der staatkunde de lessen en onderrichtingen van het Christendom maar ál te zeer worden vergeten, ja dat men doorgaans juist handelt tegen deze lessen en onderrichtingen in. Zóó is het helaas. En hieruit valt te verklaren, dat er zooveel bederf is in de politiek, dat zooveel pijnlijke misrekeningen zich voordoen, dat het vertrouwen is verdwenen en de onrust, de onzekerheid schier met den dag toenemen.

Ongeveer een jaar geleden verscheen in Frankrijk een merkwaardig boek, waarin deze bedroevende verschijnselen aan een ernstige beschouwing werden onderworpen en de oorzaken der politieke criminaliteit op heldere wijze uiteengezet. De schrijver, mr. Proal, raadsheer aan het hof van Aix, had wel is waar meer speciaal het oog op Fransche toestanden, maar daar het kwaad, waarover hij sprak, zich geenszins tot Frankrijk bepaalt en daar ook de vereischten voor een goede politiek overal dezelfde zijn, meenen wij goed te doen met een oogenblik de aandacht op de quintessens zijner verhandeling te vestigen.

Wat is de ware politiek?.. De ware politiek, zegt de heer P r o a l, is niets anders dan de rede (la raison) toegepast op de behoeften van den Staat. Heden ten dage hebben de twijfelzucht en het materialisme een generatie van politici gevormd, die de tastbare zaken boven de beginselen stellen. De staatkunde, welke slechts de hebzucht ten grondslag heeft, is een gevolg van het scepticisme. De verandering die in onze politieke zeden valt waar te nemen, moet aan diepliggende en reeds lang bestaande oorzaken worden toegeschreven. Een volk, dat ridderlijk was, dat het geld versmaadde, dat van geestdrift vlamde voor elke groote zaak, nú eens voor de politieke vrijheid, dán weer voor de militaire glorie, wordt niet in één dag positivistisch, twijfelzuchtig, onverschillig voor beginselen en verzot op stoffelijke voordeelen. Deze ommekeer is niet alleen het gevolg van talrijke ontgoochelingen, welke de natie heeft ondervonden en van de vele revoluties, welke over haar hoofd zijn heengegaan, maar ook van het verflauwen der geloofsovertuiging. Evenzeer als de mensch, moet ook de politiek van hoogere beginselen zijn doordrongen [spiritualiseé] wanneer zij niet in het slijk wil terug zinken, of daarin voor altijd blijven steken. Een verandering van leidende staatslieden zou onvoldoende wezen, wanneer zij niet vergezeld ging van een zedelijken ommekeer. Want indien de nieuwe bewindvoerders, even als de oude, alle beginselen misten, zou men slechts de vette koeien vervangen door magere, die zich dan op hune beurt vet zouden willen mesten.... De ware remedie tegen het afschuwelijk politiek bederf is dus gelegen in den terugkeer tot de goede beginselen en tot een bovennatuurlijk geloof, in een terzijdestellen der hebzucht, om plaats te maken voor zedelijke begrippen. Onze staatslieden zouden vele politieke fouten niet begaan, wanneer zij in hooger mate de rechtvaardigheid betrachtten; hunne misslagen zijn dikwerf zedelijke misslagen; naargelang zij verder van het recht afwijken, verliezen zij ook meer hun gezonde rede (bon sens) en hun bezadigdheid: zij geven zich over aan den hartstocht, welke hun verstand verduistert. Goede ideeën en wijze besluiten worden ingegeven door een rein geweten, dat zijn heilzamen invloed doet werken op den geest. Om juiste inzichten te hebben, is het voldoende eerlijk te blijven.

De kwaal, waaraan de tegenwoordige Maatschappij lijdt, is meer een zedelijke, dan een staatkundige of economische kwaal. Zeker, men moet de instellingen verbeteren en misbruiken wegnemen; maar nog véel dringender wordt vereischt, dat men de zeden hervorme en den menschelijken geest verheffe door gezonde ideeën en een warme geloofsovertuiging. Wanneer men de Maatschappij wil zuiveren van het bederf, dat haar heeft aangetast en van de revolutionaire barbaaschheden, die haar bedreigen, dan moet het bovennatuurlijk geloof in de gemoederen en in de politiek worden hersteld. Daardoor alléen kunnen hebzucht en woeste haat worden gebreideld.

In de publieke opinie en de harten der jeugd moet men het plichtsgevoel en het gevoel van persoonlijke verantwoordelijkheid wederom opwekken. Het is noodzakelijk de sophismen te bestrijden, welke tot strekking hebben het individu in den Staat te doen opgaan en van elken staatsburger een soort kolossale machine willen maken, die schatten voortbrengt en ze naar de behoeften verdeelt. Het waarachtige geneesmiddel voor de crisis, die wij doorleven, is de terugkeer tot de oude moraal, welke ons leert, dat werklieden en patroons plichten hebben te vervullen, dat zij moeten arbeiden en verantwoording schuldig zijn. Met welke andere leer zou men aan de rijken den geest van opoffering kunnen inprenten, den vrijwilligen afstand van het overtollige en aan den arme de verplichting van persoonlijke inspanning, het geduld, de eerbiediging van het gezag? Niet door het atheïsme en het materialisme te bevorderen, zal eene regeering de zeden verbeteren, de hartstochten temperen, de nooden lenigen. Een gezonde politiek bestrijdt den godsdienst niet. Wie zal in een tijdperk van twijfelzucht, van stofvergoding, van positivisme, van nihilisme, de ontzaglijke diensten miskennen, welke het christendom bewijst door de waardigheid van de menschelijke natuur hoog te houden, de plichtsbetrachting te bevorderen en de vereering van het ideaal te stellen tegenover de vereering van het gouden kalf? In een Maatschappij, waarin men van niets anders hoort spreken dan van den strijd om het bestaan, het recht van den sterkste, de verplettering van den zwakke, het verachtelijke der armoede en de almacht van het geld, predikt de godsdienst toewijding, eerbied en liefde tot den arme, verantwoordelijkheid jegens God en het geweten. In een tijd, waarin het socialisme al dreigender en dreigender verlangt, dat de Staat oppermachtig worde, maakt het Christendom zich ook dáárdoor zeer nuttig, dat het de rechten van den menschelijken persoon en van het geweten staande houdt en grenzen stelt aan de bevoegheden van den Staat.

Indien het bovennatuurlijk geloof zijn gezag op de individuën niet heroverde; zou men moeten sidderen voor de Maatschappij, want "er komt een dag, waaróp de verschopte waarheden zich bevestigen door donderslagen."

Tot zoover de heer P r o a l. Zijn degelijk betoog mag in deze dagen van zedelijke crisis wel eens ernstig worden overwogen. Al wat hij zegt over de kwalen van onzen tijd, zijn even zoovele harde waarheden. Men meent soms, dat het liberalisme zijne grootste kracht verloren heeft. Helaas, het tiert en bloeit maar al te welig, het beheerscht maar ál te zeer de publieke denkwijze. Juist door zijn rampzaligen invloed is het christelijk ideaal bij talloos velen geheel verdrongen en moet men het aanzien en aanhooren, dat alles zich richt op het verkrijgen van stoffelijk voordeel. Zeker, men zal het niemand euvel kunnen duiden, dat hij op gepaste wijze zorgt voor zijne tijdelijke belangen; dit behoort tot de verplichtingen, welke een ieder te vervullen heeft; een zekere mate van stoffelijke welvaart is noodzakelijk voor de heiliging der ziel. Maar geheel iets anders is het, wanneer die stoffelijke welvaart, of liever het stoffelijk voordeel, het stoffelijk genot, álles wordt, wanneer men het bovennatuurlijke wegcijfert en een koortsachtig verlangen naar tijdelijke goederen de menschelijke waardigheid en de verplichtingen welke zij oplegt, doet vergeten.

En toch verkeert in dien betreurenswaardigen toestand een zeer groot deel der menschheid. Hoevelen blijven waarachtig getrouw aan hun christenplicht in zaken, in publieke aangelegenheden, en vooral hoevelen — men zou geneigd zijn te zeggen hoe *weinigen* — zien in de behandeling der openbare zaak iets hoogers, dan een middel om een of ander voordeel te behalen en weten zich vrij te houden van het koude egoïsme, of een niets ontziende jaloezie?

Wanneer men de balans eens kon opmaken van al de tekortkomingen, van al de zedelijke defecties, die dag aan dag zich voordoen ook in het politieke leven, tot welk een bedroevende slotsom

zou men dan geraken! Maar veel wat thans raadselachtig is, zou dan ook zijn opgehelderd en de oorzaak aan het licht komen van tegenspoeden en rampen, welke nú nog aan allerlei andere redenen worden toegeschreven!

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

BIJ HET 25-JARIG BESTAAN VAN DE PAROCHIE VAN PIETERMAAI 1870-18 December 1895

Ziet ge ginds die forsche torens
Zich weerspieglen in den vloed,
En de golven, moe van 't woelen,
Zwichten aan hun breeden voet?
Ziet ge daar de driekleur wappren
En verkonden ver in 't rond,
Dat een blijde en dankbre kudde
Opgaat tot een jubelstond?

Dáár vloot vijf en twintig jaren
Voor die kudde een heilge bron,
Rijk beschenen door de stralen
Van de warmste liefdezon.
Vijf en twintig jaren woont Hij,
Die eens aard en Hemel schiep,
Midden onder zijne schaapjes
Die Hij minzaam om zich riep.

Daagliiks, vijf en twintig jaren
Droeg Hij zich ten offer op
Voor die schaapjes, die vaak doolden
Over berg- en heuveltop.
Troost in lijden, zalf in smarte,
O, hoe rijklijk vloeiden zij
Door de handen zijner priesters!
Engelen Gods, dat weet slechts gij!

Wat een gloed van blakende ijver
Ging er uit van 't preekgestoelt,
Waar den zondaar als een bliksem
'sPriesters woord in 't harte woelt.
Groote God, gij kent slechts 't aantal
Der verdoolden, die in 't bad
Der boetvaardigheid zich wieschen
En U danken voor dien schat!

Zelfs de dooden op Gods akker
In de schaduw van het kruis,
Sluimren zachter nu de klokke
Hen begroet van 't bedehuis.
Wappert vrij dan, feestbanieren,
En gij golven, zwijgt het niet:
Draagt het verder, altijd verder:
Deze kudde jubellied!

D. S. pr.

EEN JUBILEUM.

Dagen, welke op het gemoed van vele honderden zulk een diepen en weldadigen indruk maken dat de herinnering dien een leven door bewaart, — feestdagen, die een „zonnetje van binnen" doen schijnen en glanzen waarvan het hart, zoolang het kloppen mag, in zijn heiligste schuilhoeken de liefelijke stralen als een schat bewaart, — dergelijke dagen zijn al te zeldzaam in ons moeizame leven, om voor de geschiedschrijvers van den dag, m. a. w. de persmannen, onopgemerkt voorbij te gaan, vooral dan, als de gelukkigen wien de feestvreugde beschoren was en de geschiedschrijver vereenigd zijn door de heilige en zoete banden van hetzelfde Geloof, dezelfde Hoop en Liefde, welke aan den feestdag dat karakter van onvergetelijkheid schonken.

Zulk een dag, zulk een feestdag vierden jl. Woensdag 18 December, te Pietermaai de Parochianen der Kerk van O. L. V. van den den Allerheiligsten Rozenkrans met hunnen beminden en waardigen Herder, den Z. Eerw. Heer L. M. A. Jansen van de orde der Predikheeren, aan het hoofd.

Dien schoonen dag was het vijf en twintig jaren geleden, dat voor het eerst het Offer des nieuwen Verbonds in hun midden werd opgedragen door den Z. Eerw. Heer C. Blommerde, thans Rector van het R. K. Gasthuis, den eersten Pastoor der feestvierende parochie.

Dien onvergetelijken dag herdachten zij, hoe de verborgen God, die in Bethlehem, d. i: Huis des Broods, de menschelijke natuur aannam, onder hen zijn gezegenden intrek had genomen.

Maanden te voren had zich reeds een dubbele Commissie van Dames en Heeren gevormd om te zorgen voor en te waken over een waardige viering van de heuglijke stonde. Aan de ijverige toewijding dezer Commissies, maar ook aan den godsdienstzin en het geloof van Pietermaai's Katholieken, die hen met milde bijdragen steunden, was het vooral te danken, dat de blijde herinneringsdag zoo kon gevierd worden, als betamelijk, treffend en indrukwekkend was.

Had Pietermaai in den loop der vijf en twintig jaren door de goede zorgen van Z. D. H. Mgr. H. van Ewijk, onvergetelijker gedachtenis, een tempel zien verrijzen, die tot de schoonste onzer Roomsche kerken behoort,— het voornaamste gedeelte dezer Kerk, het presbyterium nog schooner en rijker te maken, als een blijvend getuigenis van het dankbare Geloof der blijde Parochianen, voorzeker dat was een goed en degelijk denkbeeld, waarvan de Z. Eerw. Herder en de beide Commissis alle eere hebben. Wie dan ook op den jubeldag de Kerk binnentraden, zij prezen de Commissie ongetwijfeld om de hoogst nette en smaakvolle versiering met groen, bloemen en zinnebeelden in en voor het gebouw; den hoogsten lof echter verwierf, — den verheffendsten indruk maakte het als vernieuwde presbyterium, dat scheen te jubelen en te zingen ter eere van Hem, Wien op de eerste plaats den feestdag gold.

Dat uitsluitend Pietermaaische werklieden dit werk tot stand brachten en dat al het gebruikte materiaal op Curaçao was aangeschaft, zijn wel stoffelijke bijzonderheden, maar deze verhoogden ongetwijfeld voor de feestvierenden nog de waarde van den arbeid.

De feestviering zelve was even waardig en edel als het feestgeschenk aan Gods huis.

Een groot gedeelte der Parochianen, voorbereid door een driedaagsche geestelijke oefening, naderden dan ook in den vroegen morgenstond van den feestdag tot de H. Tafel, zoodat reeds in de eerste H. Misse, opgedragen door den Eerwaarden Herder der parochie, de ruime kerk haast te klein was vóor de talrijke Geloovigen.

De solemneele Hoogmis om acht uur trok uitteraard een nog grooter aantal naar het schitterende heiligdom.

Pietermaai 's Katholieken werden zonder twijfel dankbaar getroffen, toen zij daar zagen, dat het Z. H. E. G., onzen geëerbiedigden Gouverneur had behaagd, dit hoofdmoment van den dag met zijne tegenwoordigheid op te luisteren. Doch toen de grijzende, maar nog ongebogen Herder, die een kwart eeuw geleden voor het eerst in hun midden de Levende Offerande had opgedragen, toen de Zeer Eerwaarde Heer C. Blommerde, omstuwd door de assisteerende priesters, den feestelijken tempel binnentrad en met nog krachtige stem het *Introibo* zeide: *Ik zal ingaan tot het altaar Gods*" en een oogenblik later als met verjongde kracht het *Glorie zij God in den hooge* aanhief, ja op dat oogenblik geraakten velen onder den invloed eener heilige ontroering en herhaalden in de stilte des harten Petrus' woorden op den Thabor: „ *O, Heer, het is ons goed hier te zijn.*

Na het Evangelie richtte de beminde Celebrant een bezield en bezielend woord tot de schare die Hem zoo gaarne hoort, maar vooral heden met aandacht en geestdrift naar Hem luisterde, meegesleept als zij reeds werd door de vermeesterende beginwoorden: "*Wat zal ik den Heer wedergeven voor al hetgeen Hij mij bewezen heeft. Ik zal den kelk des heils aanvaarden en den naam des Heeren aanroepen.*"

Daarna werd de H. Mis voortgezet en wij zouden een verzuim plegen, als wij verzwegen dat het gevierde zangkoor der parochie veel, zeer veel heeft bijgedragen tot verhooging der solemniteit, want inderdaad keurig was de uitvoering der driestemmige Mis van E. Piel.

Na de H. Mis begaven zich een groot aantal der parochianen naar de pastorie om den Zeer Eerw. Herder en tevens den Zeer Eerw. Heer Blommerde, als oud-pastoor der parochie geluk te wenschen met den gedenkwaardigen dag. Er werden toespraken gehouden, ruikers aangeboden en ook hier bleek wederom het beleid en den tact der Commissies.

Op den middag hadden deze den Zeer Eerw. Herder en Zijner Kudde nog een schoone en treffende verrassing bereid. Een veertigtal armen werden door de feestcommissies, in de feestelijk versierde school der Eerw. Sœurs op een kostelijken maaltijd, opgevroolijkt door muziek, onthaald en persoonlijk door de Commissieleden bediend. Inderdaad deze stichtelijke toevoeging aan de feestelijkheden bewijst dat de aard van dit feest door de commissie volkomen begrepen werd en prijst hun echt Christelijken zin luider dan wij vermogen.

De avondstond bracht de feestvierenden nogmaals in gebed en jubel samen en in niet minder grooten getale dan des morgens.

Van de eenige minuten, die openbleven tusschen het Rozenkransgebed en het Lof trok het Zangkoor partij om door een godsdienstige feestcantate, met een overheerlijke solo, al de aanwezigen in verrukking te brengen.

Het solemneele Lof werd daarna gehouden door den Hoog-Eerwaarden Pro-Vicaris zelven, Pastoor A. Van Baars, die een verheffende predikatie hield over onzen H. Godsdienst en daarbij waarlijk verdienden lof bracht aan de bevolking van Pietermaai, wie reeds de tegenwoordigheid van Z. Hoog Eerw. zeer vereerde en verblijdde. Het plechtige Lof werd natuurlijk besloten met het *Te Deum Laudamus* en ook thans toonde het zangkoor zijn groote verdienste.

Uitstekend heeft de Commissie ervoor gewaakt dat ondanks de overgroote menigte van kerkgangers de orde niet verstoord, de eerbied voor Gods Huis niet uit het oog verloren werd. Haar uitstekende leiding oogstte ook wederom den lof van alle weldenkenden door de goede regeling van het slot van den dag: de schoone Bengaalsche verlichting en illuminatie van den voorgevel der kerk en het vuurwerk, waarbij de muziek van het Garnizoen haar altijd geapprecieerde diensten bewees.

Dat ook bij die feestelijkheden de orde in het minst niet verstoord werd, ondanks de honderden, die op de been waren strekt der bevolking van Pietermaai hoogelijk tot eer.

Niets echter op dit ondermaansche is volmaakt en ook over dit schitterende feest gleed een droevige schaduw. De geliefde Bisschop, die zoo lange jaren de parochie van Pietermaai bestuurde, en met Pietermaai 's Katholieken aldus door de banden eener kinderlijke vereering en liefde verbonden is, de goede en beminde Vader zijner kinderen ontbrak in hun feestelijk midden.

Diep, zeer diep werd dit gemis gevoeld. Mochte het Gode behagen goedgunstig neder te zien op de kreten des harten, welke op den feestdag omhoog zijn gestegen om het herstel af te smeeken van den beminden Prelaat, Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten.

Bij Gouvernements-beschikkking dd. 18 dezer maand is aan den maréchaussée 2e. klasse *J. Bakhuis*, met ingang van 1e. Januari a. s. eervol ontslag verleend.

De Nederlandsche paketschoener "Gouverneur van den Brandhof" is heden naar de eilanden Saba, St. Eustatius en St. Martin N. G. vertrokken.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Maria Martijn, Jan Wah, Juana R. de Rasque, Jacobo Baden, Altagracia Pérez, Leonora Mund, Lorenzo Windt, Johan Rijnardus, J. P. E. Neúmañ, Hosefina Madnro, Maria Corrales de Angela, Tremes, Clarissa Horton, Henrie Bonaparte, Richard S. Barnes.

Aan belanghebbenden wordt hierbij bekend gemaakt, dat het IJkkantoor alhier gedurende het jaar 1896 geopend zal zijn in Januari, Februari en Maart, op elken Maandag, Dinsdag en Woensdag van elke week van 's morgens 8 uur tot 's middags en van s'middags 2 tot 4 uur en van af 1e. April, op elken Maandag en Dinsdag van elke week van s 'morgens 8 uur tot 's middags.

Het merk van goedkeuring te bezigen in 1896 zal zijn de letter "V".

Wij betuigen hierbij den Heeren OBEDIENTE & MAAL onzen dank voor, den ons toegezonden tekst, benevens de Spaansche vertaling, van het „ *Vonnis van Homologatie en Rehabilitatie uitgesproken door het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao in zake het faillissement van Obediente & Maal.*"

Cuba. — Een telegram uit Habana dd. 3 December bericht, dat Gómez uitdrukkelijk bevelen heeft gegeven tot het vernielen der spoorweglijnen, waarlangs de Spaansche troepen zijne stellingen anders zouden bereiken.

Een ander telegram van 8 December, uit Washington, bericht een volkomen nederlaag aan de vereenigde troepen van Gomez en Maceo toegebracht door de Spaansche onder Suarez Valdez.

Columbia.—De laatste revolutie is der Columbiaansche schatkist, volgens officieele opgaven, op 15 millioen dollars te staan gekomen.

BUITENLAND.

Belgie.—Het is de moeite waard een oogenblik stil te staan bij den uitslag der gemeenteraadsverkiezingen, welke Zondag 17 Nov. in België plaats vonden. Het waren de eerste verkiezingen onder de nieuwe regeling, waarbij het algemeen stemrecht wordt gehuldigd met bijvoeging van het meervoudig kiesrecht (één kiezer kan in 't gunstigste geval *vier* stemmen uitbrengen) en de evenredige vertegenwoordiging. Men begreep, dat het er ditmaal bizonder warm toe zou gaan en verwachtte met grond, dat de tot dusver bestaande verhoudingen aanmerkelijk zouden worden gewijzigd. De politieke verkiezingen van het vorig jaar hadden immers reeds gewezen op een groote kentering in de gemoederen en op het bestaan en den bloei van elementen, welke tot voor korten tijd geen invloed van beteekenis hadden kunnen uitoefenen. Een koortsachtige werkzaamheid ging den strijd vooraf. Alle partijen: de katholieken, de liberalen, de radicalen en de socialisten beijverden zich zooveel mogelijk kiezers te winnen en nog guller dan gewoonlijk was men met stembus-beloften. Hier en daar werden bondgenootschappen gesloten; doctrinairen gingen samen met radicalen, of socialisten; op andere plaatsen vormde zich een antisocialistische coalitie; ja zelfs reikte in één gemeente katholieken, die als democraten optraden, de hand aan het liberalisme, wat hun intusschen geen voordeel opbracht. In verreweg de meeste steden en plattelandsgemeenten streden de partijen echter afzonderlijk, waartoe ook de evenredige vertegenwoordiging het hare bijbracht. En daardoor heeft men des te beter hare respectieve kracht leeren kennen.

Het resultaat is geen teleurstelling geweest voor de katholieken. Integendeel, deze kunnen vol satisfactie op den dag van Zondag terugzien. Zij leden wel enkele verliezen, o. a. te Mechelen, waar hunne meerderheid werd omvergeworpen en in eenige andere kleinere gemeenten, maar daartegenover staat het succès te Brussel, Antwerpen, Luik en Gent, om van de talrijke tweede- derde- en vierderangsgemeenten niet te spreken. Alles te zamen genomen, hebben de katholieken zeer vele raadszetels veroverd, zelfs in plaatsen, waar zij tot dusver nooit vasten voet konden krijgen en de ondervonden tegenslag wordt zeer miniem, wanneer men dien vergelijkt met de behaalde voordeelen.

Daar bestaat dus reden tot juichen voor onze geestverwanten. Niet aldus echter voor de liberalen en nog

minder voor de radicalen. Laatstgenoemden, die reeds bij de politieke verkiezingen zulk een fiasco maakten, zijn bij dezen administratieven strijd zoo mogelijk nog ongelukkiger geweest. Afzonderlijk optredende vermogen zij niets. Zij hangen eenerzijds van de doctrinairen, anderzijds van de socialisten af. Men kan er zich, ná het resultaat van Zondag, dan ook niet over verbazen, dat velen hunner coryphееën het zinkende schip reeds hebben verlaten en tot de partij van Anseele c. s. zijn overgegaan, o. a. de bekende Paul Janson, die kort geleden zich als socialist ontpopte. De goede man voelde blijkbaar, dat hij in zijn qualiteit van radicaal of progressist, nimmer meer een rol van beteekenis zou kunnen spelen en hij haastte zich derhalve het roode manteltje om te hangen. Het resultaat van Zondag pleit voor de scherpte van zijn blik.

Maar ook de liberalen (doctrinairen) hebben geen reden tot voldoening, want ook zij leden ernstige verliezen. De groote steden, ware bolwerken van hunne macht, waar zij gedurende tientallen van jaren onbetwist de opperheerschappij bezaten, zijn hun geheel of gedeeltelijk ontrukt. Zij verloren of de meerderheid, of hunne meerderheid werd zóó zwak, dat zij dien naam bijna niet meer verdient. Als een vermolmd gebouw waggelt het liberalisme op zijne grondslagen en geheel 't land door heeft het terrein moeten afstaan, aan de katholieken en aan de socialisten. Of deze laatsten daarom zulk een groot succès behaalden, als door het ordelievende België werd gevreesd?......Gelukkig niet. De strijd van Zondag, zegt een Brusselsch blad, moet een zware teleurstelling zijn geweest voor de partij der communards. Zij hadden zich gevleid met de hoop, op vier honderd stadhuizen hunne heerschappij te zullen vestigen. Hoogstens zullen zij echter, wanneer de balans is opgemaakt, in vijftig gemeenten over de absolute meerderheid kunnen beschikken, onder welke gemeenten dan nog geen enkele voorkomt van den eersten rang. De pessimistische verwachtingen,door de politieke verkiezingen van verleden jaar gewekt, zijn dus geenszins in vervulling gegaan; maar dit neemt niet weg, dat de aanwas der socialistische macht in de gemeenteraden toch wel reden geeft tot bezorgdheid en waren de katholieken er niet, men zou bij de afbrokkeling van het liberalisme en de verplettering der radicalen, alle reden hebben hunne oppermacht in de naaste toekomst te duchten.

De katholieke partij echter staat muurvast en de minste vorderingen — of in 't geheel geen vorderingen — heeft de Revolutie kunnen maken dáár, waar deze partij steeds haar invloed kon doen gelden. In de Vlaamsche gewesten is bijna alles katholiek. Slechts in het Walenland wisselen katholieken, liberalen en socialisten in bonte mengeling elkander af. De tweedracht, die onze geestverwanten en geloofsgenooten dreigde te verscheuren, is gelukkig tot betrekkelijk weinige plaatsen beperkt gebleven, dank zij, naar men onderstellen mag, den heilzamen invloed van het collectief bisschoppelijk schrijven. Geavanceerde en behoudsgezinde katholieken gingen in vele gemeenten hand aan hand en te Brussel was bijv. een „alliance conservatrice-indépendante-ouvrière" tot stand gekomen, een bondgenootschap van katholieken en independenten met de christelijke werkliedenpartij, waarbij elke fractie op de gemeenschappelijke lijst vertegenwoordigd was door eenigen harer candidaten. Aan deze samenwerking met het democratisch element is ongetwijfeld ook *ditmaal* weder het succès onzer geloofsgenooten op menige plaatsen danken. Zij hebben zich aan de stembus gewacht voor eene misplaatste afscheiding der standen. Zij hebben aan de arbeidende klasse de plaats toegekend, welke haar toekwam en.....zij hebben gezegepraald!

Merkwaardig zijn deze verkiezingen nog door de toepassing van het stelsel der proportioneele vertegenwoordiging. Een deel der katholieke partij, gesteund door de liberalen, voerde tijdens de Grondwetsherziening tegen dit stelsel, dat Beernaert ook voor de Kamerverkiezingen had willen invoeren, een heftige oppositie. Men qualificeerde het als een „chinoiserie," en beweerde dat onder zijne heerschappij geen vaste meerderheid bestaanbaar zou wezen. De ervaring heeft deze profetie beschaamd. Nergens heeft de evenredige vertegenwoordiging een katholiek gemeentebestuur omvergeworpen, zegt de *Patriote;* maar daarentegen dankt onze partij aan dat systeem een groot aantal overwinningen.

Het is niet onwaarschijnlijk, dat de Belgische regeering, ná deze proefneming, er mettertijd ook toe zal overgaan de evenredige vertegenwoordiging uit te breiden tot de politieke verkiezingen, wat een hervorming van beteekenis zou zijn.

Engeland. — Kardinaal Vaughan, het hoofd der Katholieke kerk, en de hertog van Norfolk, het hoofd der katholieke partij in Engeland hebben zooals wij verleden week gemeld hebben een adres tot lord Salisbury gericht, waarin zij hunne wenschen met betrekking tot de lagere school blootleggen. Zij verlangen, dat de regeering de beloften, door zoovelen harer partij vóór de verkiezingen gedaan, beloften waaraan niet weinigen hunner den zetel in het parlement danken, zal uitvoeren en dus de wet op het lager onderwijs herzien zal, in dien zin dat de schromelijke bevoorrechting der School Boards een einde neme. Daartoe, zoo wil het adres, moet hun de bevoegdheid ontnomen worden voor hunne scholen plaatselijke belastingen te heffen; en verder zouden zij rekening en verantwoording van hun geldelijk beheer aan de graafschapsraden (prov. staten) hebben af te leggen. Alleen in enkele gevallen zouden de School Boards desnoods belasting mogen heffen, maar alleen als alle scholen, ook de confessioneele, er in deelen. Maar overigens zou dan bij de nieuwe wet het onderhoud van alle openbare lagere scholen — confessioneele en niet-confessioneele — door den staat gedragen moeten worden. Dit is in hoofdzaak wat de katholieken willen en zij vinden daarbij steun bij de geloovigen van andere richting. Te Birmingham is dezer dagen eene vergadering gehouden van Anglikanen, katholieken, Wesleyanen en Joden. Wat hen ook verdeelen mocht, zoo sprak de Anglikaansche bisschop van Coventry, die voorzat, de vrije school bond hen samen. Eene vereeniging tot verdediging van de vrije school was het gevolg der vergadering.

Oostenrijk. — Er worden eenige nadere bizonderheden medegedeeld omtrent de zitting in den Weener gemeenteraad, waarin dr. Lueger tot burgemeester werd gekozen en de raad vervolgens door den regeeringscommissaris, den heer Von Friebeis, werd ontbonden. Toen de stemming was afgeloopen, stelde de regeeringscommissaris den heer Lueger de gebruikelijke vraag: of hij de benoeming aannam? Zooals men weet, antwoordde Lueger met een bevestiging en hij deed dit in een uitvoerige rede, waarin hij allereerst verklaarde te protesteeren tegen het beweren, alsof hij door zich de keus te laten welgevallen in verzet kwam tegen den wil des keizers en den eerbied uit het oog verloor, dien hij den keizer verschuldigd was. De nietbekrachtiging is eene daad van de regeering, zeide hij. De burgemeester van Weenen moet een trouw dienaar zijn van den keizer en het volk, en de rechtmatige aanspraken van dat volk tegenover iedereen doen gelden. Daarvoor moet men een man zijn, die zich niet spoedig vrees laat aanjagen.

„Ik bezit," vervolgde Lueger, „eenige eigenaardigheden, die men in sommige Oostenrijksche kringen niet graag ziet, onder anderen dat ik door eigen kracht ben opgekomen, dat ik een goed Oostenrijker van onafhankelijken geest ben, een dienaar van God, en niet van 't gouden kalf. In de oogen van 't volk zijn dat geen fouten. De invloeden die geleid hebben tot de niet bekrachtiging, moeten iederen Weener, iederen Oostenrijker doen inzien, dat het hier niet meer te doen is om een persoon, maar om de vrijheid en de eer van Weenen, en om de vrijheid en de eer van ons arm, onderdrukt vaderland Oostenrijk. Dit wijst op den plicht, in den strijd te volharden met onwrikbaren moed en niet falende kracht. Wie wil dat het volk hem niet verlaat, moet zelf de trouw niet breken. Ik verklaar dus de benoeming dankbaar aan te nemen."

Met geestdriftig gejuich werd deze moedige rede ontvangen, maar toen de heer Von Friebeis den raad voor ontbonden verklaarde, ontstond een waar tumult. De anti-semieten protesteerden, de liberalen applaudisseerden.

Waarschijnlijk zullen de nieuwe verkiezingen eerst in Mei plaats hebben, en in dien tusschentijd zal Friebeis de stadszaken besturen. Blijkbaar hoopt men, dat het volgend jaar een kentering in de gemoederen zal zijn tot stand gekomen. Dat die hoop ijdel zal zijn, is inmiddels verre van onaannemelijk.

Spanje. — Een Reuter-telegram uit Madrid bevat het volgende: „In militaire kringen wordt druk gesproken over particuliere berichten uit Havana, meldende dat Maximo Gomez, een der leiders van den opstand, een beweging naar het noorden heeft gemaakt, aldus de stellingen van maarschalk Campos, die zich in Santa Clara bevindt, omtrekkende. Het doel van Gomez is, in de provincie Matanzas door te dringen en daar den oogst van suikerriet te verwoesten, vervolgens op Havana aan te rukken en den opstand in het westelijk deel van Cuba te organiseeren. Men gelooft hier niet, dat de opstandelingen zich van een enkele belangrijke stad kunnen meester maken. Hun taktiek is een guerrilla-oorlog te voeren, overal schrik te verspreiden en den oogst te vernielen om Spanje te ruineeren.

De Spaansche regeering heeft besloten om, het moge kosten wat het wil, zooveel mogelijk versterkingen te zenden, behalve de 35.000 man die gereed staan om te vertrekken. Er wordt hier veel gesproken over een redevoering van generaal Barrero, die de geheele verantwoordelijkheid voor den tegenwoordigen toestand werpt op het stelsel van bezuinigen dat het vorig kabinet Sagasta toepaste.

Opnieuw wordt in sommige berichten verzekerd, dat er oneenigheid is ontstaan tusschen Maximo Gomez en een anderen voornamen leider der insurgenten Maceo, wat natuurlijk den Spanjaarden zeer ten goede zou komen.

Rusland. — De Peterburgsche correspondent der *Neue Freie Presse* heeft van een hooggeplaatst Russisch staatsambtenaar de volgende karakterteekening van den jongen Czaar vernomen: In de omgeving van den Czaar begrijpt men zijn aard nog volstrekt niet, en voor de kroning, die nu op 30 Mei 1896 vastgesteld is, zal men ten aanzien van zijn plannen nog wel even onkundig blijven. Maar de Czaar heeft dit eerste jaar een teruggetrokken leven geleid, ten einde tot in de geringste bijzonderheden op de hoogte te komen van het technische gedeelte zijner taak; in het afgeloopen jaar zal in heel zijn rijk misschien geen nauwlettender lezer geweest zijn van de protocollen van den Rijksraad, van den ministerraad en andere hooge staatslichamen, dan de Czaar zelf, die dikwijls uren achtereen aan zijn schrijftafel bleef zitten, terwijl de jonge keizerin in zijn nabijheid zich met handwerken bezig hield. Menschen, die den Czaar kennen, verzekeren dat hij het tweede jaar zijner regeering besteden zal om al de personen in zijn omgeving zoo nauwkeurig mogelijk te leeren kennen; maar is Nicolaas II eenmaal op de hoogte van deze beide deelen zijner werkzaamheid, dan mag men een vaste leiding der zaken van hem verwachten en ook toezicht op de wijze, waarop zijn bevelen ten uitvoer worden gelegd. Het besef, nog niet genoeg kennis te bezitten in deze opzichten, heeft den jongen heerscher tot nog toe weerhouden, te veel zelfstandigheid te openbaren, maar reeds nu heeft hij ervoor gezorgd dat geen enkel persoon uit zijn omgeving een overwegenden invloed op hem verkreeg, en vandaar dat zijn geringste gunstbewijzen door zekere hofkringen belachelijk overdreven werden, en een uitnoodiging, tot een jachtpartij soms als de dageraad eener nieuwe gedragslijn is beschouwd.

— Uit St. Petersburg is bericht gekomen, dat de keizerin 17 Nov. des avonds te 9 uur voorspoedig bevallen is van een dochter.

De doodzieke broeder van den czaar blijft dus voorloopig nog czarewitch. Dr. Baumgarten, een der helpers van pastoor Kneipp te Wörishofen, is naar den Kaukasus vertrokken teneinde geraadpleegd te worden over den toestand van den prins.

Portugal — De koning van Portugal is 18 November van zijn uitstapje door Europa te Lissabon teruggekeerd. Hij werd aan het station verwelkomd door de leden der koninklijke familie, terwijl eene onaf-

zienbare menigte aanwezig was en den koning op hartelijke wijze toegejuichte, zoowel bij zijne aankomst als op weg van het station naar het paleis.

De reis van den koning heeft een bizondere beteekenis verkregen door het voorbijgaan van Rome, waar hij als katholiek zijn oom, koning Humbert, niet wilde bezoeken. Zijn uitstapje zal hierdoor onvergetelijk blijven.

Amerika.— Het lang vooruitbesproken huwelijk van den negenden Hertog van Marlboroug met Mej. Consuelo Vanderbilt, de erfgename van 200 millioen gulden („vielleicht noch etwas mehr") is in de maand November in de St. Thomaskerk te New-York ingezegend. De Bisschoppen van Long-Island en van New-York, in scharlaken gekleed, officieerden, door zes geestelijken bijgestaan, en alle rijke en aanzienlijke personages van New-York, Boston en Philadelphia woonden de luisterrijke plechtigheid bij. Een orkest en een koor vervulden de kerk aanhoudend met een stroom van liefelijke muziek. De kerk was fraai versierd met roode en witte rozen, en ruikers van chrysanthemen stonden voor de zitplaatsen van alle genoodigden. Om 12 uur hield de muziek even op, en door die stilte begroet, trad de bruidegom binnen, vergezeld door zijn eersten getuige, Ivon Churchill Guest, oudste zoon van Lord Wimborne. 20 minuten later kwam de bruid, in een toilet van hemelsblauw satijn met zwarte kant. Zij werd begroet met de muziek van het bruidskoor uit „Lohengrin" en een zacht gemompel van bewondering, dat ook de acht bruidsmeisjes gold, die in wit en blauw satijn gekleed waren. Zij leunde op den arm van haren vader en droeg een ruiker orchideeën, afkomstig van Blenheim, het kasteel der Malboroughs. De godsdienstoefening, waarbij het orkest en het koor den plechtigen indruk zeer versterkten, duurde twee uren.

Na afloop daarvan ging het jonge paar naar de sacristie en de acht bruidsmeisjes deelden aan alle aanwezigen bloemen uit als aandenken, terwijl muzikanten en zangers zich nog eens in volle kracht lieten hooren. De plechtigheid is, ter wille van de goede orde, vooraf door de deelnemers—de bruidsmeisjes en jonkers—een paar dagen vooruit in de kerk in kostuum gerepeteerd. De bruigom was echter daarbij niet tegenwoordig. Na de kerkelijke plechtigheid was er een dejeuner in het huis van den heer Vanderbilt, welks zalen allen natuurlijk buitengewoon prachtig waren versierd. De gasten zaten daar aan een hartvormige tafel, opzettelijk voor het feestmaal gemaakt, en werden er bediend uit serviezen zoo prachtig als men anders slechts in koningspaleizen vindt. 's Avonds begaven de jonggetrouwden zich naar „Oakdale," het landgoed der Vanderbilts, en een paar dagen later vertrokken zij naar Engeland, waar nogmaals bruiloft gevierd zal worden, op het kasteel Blenheim, dat de Marlboroughs erfden van hunnen beroemden voorvader, den Malborough van het liedje, die „nooit weerom" kwam. De kosten van het huwelijk alleen moeten *f.* 1,250,000 bedragen. De bruidskorf, als men dat woord hier mag bezigen, wordt geschat op 4 à 5 millioen gulden. Onder de geschenken is een parelsnoer van Keizerin Catharina II, dat de bruid van hare moeder ontving. Ook de Hertog gaf zijn bruid prachtige geschenken: een broche van *f.* 24,000 gordels van diamanten en robijnen enz. De verlovingsring, dien hij haar gaf, is afkomstig van een Indischen Maharadjah.

Het Oosten.—Mgr. J. Homsy de archimandriet der geünieerde Grieksche Katholieken, die te Parijs zijn Patriarch mgr. Gregorius Youssneff officieel vertegenwoordigt, heeft niet lang geleden aan de *Univers* eenige mededeelingen gedaan omtrent de vorderingen van de beweging tot herstel der eenheid. „De toenadering," zoo schreef hem de Patriarch, „openbaart zich van dag tot dag duidelijker. Onze afgescheiden broeders, priesters zoowel als leeken, trachten zich in het heilige, apostolische Roomsche geloof te herenigen. Het verlangen naar de eenheid, door Leo XIII opgewekt, verbreidt zich als een loopend vuur naar alle kanten. Ons inlandsche seminarie van Aïn'Traz, waar wij ons thans bevinden, is overvol. De meeste studenten zijn ons toevertrouwd door afgescheiden ouders, die thans in den schoot der Kerk zijn teruggekeerd. Aan vele jongelieden hebben wij bij gebrek aan plaatsruimte, de opname moeten weigeren. Een flink aantal hunner hebben wij echter naar Saint-Anne gezonden bij de goede en ijverige Witte Paters".... „In een woord," zoo vervolgt de Patriarch, „de beweging tot herstel der eenheid maakt van dag tot dag verbazingwekkende vorderingen en zal weldra geheel het Oosten door zich doen gevoelen. Nieuwe aanvragen, om tot de Kerk terug te keeren, vloeien ons dagelijks toe, zoodat het ons zelfs onmogelijk is aan het godvruchtig verlangen van zoovelen te voldoen. Zoomin het aantal priesters en missionarissen, als onze financieele middelen stellen ons daartoe in staat; alles is uitgeput. En aan elke stad, elk dorp, elk gehucht zouden wij een priester moeten hebben, een school voor de jeugd, onderwijzers om ze te vormen en een kerkje voor den eeredienst. Wij smeeken God, dat Hij ons in Zijne barmhartigheid moge bijstaan, opdat Hij ons gelegenheid geve Zijn wil te volbrengen. Zeg aan onze broeders van het Westen, dat deze bekeeringen grootendeels het gevolg zijn van hunne vurige gebeden en dat wij opnieuw ons patriarchaat, onzen arbeid en al onze nieuwe missies in hun gebed aanbevelen."

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1895.	Philadelphia	Caracas	Venezuela	Philadelphia	Caracas	Venezuela
Vertrekt van New York....	Oct. 24	Nov. 2	Nov. 14	Nov. 23	Dec. 4	Dec. 14
Komt aan te Curaçao	„ 30	„ 8	„ 20	„ 29	„ 10	„ 20
Vertrekt van „	„ 31	„ 9	„ 21	„ 30	„ 11	„ 21
Komt aan te Pto. Cabello	Nov. 1	„ 10	„ 22	Dec. 1	„ 12	„ 22
Vertrekt van „	„ 2	„ 11	„ 23	„ 2	„ 13	„ 23
Komt aan te La Guayra..	„ 3	„ 12	„ 24	„ 3	„ 14	„ 24
Vertrekt van „ ..	„ 6	„ 17	„ 27	„ 6	„ 17	„ 27
Komt aan te Pto. Cabello	„ 7	„ 18	„ 28	„ 7	„ 18	„ 28
Vertrekt van „	„ 7	„ 18	„ 28	„ 7	„ 18	„ 28
Komt aan te Curaçao	„ 8	„ 19	„ 29	„ 8	„ 19	„ 29
Vertrekt van „	„ 8	„ 20	„ 30	„ 10	„ 20	„ 30
Komt La Guayra aan .... om passagiers en *Mail* aan wal te zetten en in te nemen	„ 9	„ 21	Dec. 1	„ 11	„ 21	„ 31
Komt aan te New-York...	15	„ 27	„ 7	„ 17	„ 27	[illegible]

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van Curaçao....	Oct. 31	Nov. 9	Nov. 21	Nov. 30	Dec. 11	Dec. 21
Komt aan te Maracaibo....	Nov. 1	„ 10	„ 22	Dec. 1	„ 12	„ 22
Vertrekt van "	„ 6	„ 17	„ 27	„ 7	„ 17	„ 28
Komt aan te Curaçao......	„ 7	„ 18	„ 28	„ 8	„ 18	„ 29

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebo en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

[illegible]